

Sygn. akt I C 718/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Szerer

Protokolant: Magdalena Paruch

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 czerwca 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zadośćuczynienie

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 80 000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 listopada 2008 r. roku do dnia zapłaty, przy czym za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę (...) (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 1 531,97 (tysiąc pięćset trzydzieści jeden 97/100) złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa oraz kwotę 4000 (cztery tysiące) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt I C 718/15

UZASADNIENIE

M. K. w dniu 17 kwietnia 2015 r. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W., w którym domagał się zasądzenia kwoty 80 000 zł tytułem zadośćuczynienie za krzywdę wraz z odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia 6 listopada 2008 r. do dnia zapłaty, ustalenia odpowiedzialności na przyszłość w zakresie skutków przedmiotowego wypadku na podstawie art. 189 kpc oraz zasądzenia czterokrotności kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu (...) r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, w wyniku którego doznał licznych obrażeń ciała. Odpowiedzialność za skutki wypadku ponosi strona pozwana. Powód w dniu 6 października 2008 r. zgłosił swoje roszczenie do strony pozwanej. Ta ustaliła uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 30%, jego przyczynienie na poziomie 15% oraz przyznała na rzecz powoda 50 000 zł tytułem zadośćuczynienia, wypłacając mu kwotę 42 000 zł z racji przyczynienia. Powód wskazał, że nie kwestionuje swojego przyczynienia na poziomie 15%, kwestionuje natomiast wysokość ustalonego uszczerbku na zdrowiu oraz przyznaną kwotę zadośćuczynienia jako rażąco niską. Jednocześnie powód wniósł o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość, gdyż mimo upływu 7 lat od wypadku, powód nadal odczuwa jego skutki i nie jest w stanie określić czy w przyszłości nie nastąpi pogorszenie jego stanu zdrowia. Roszczenie o odsetki powód opiera na przepisie art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, termin początkowy naliczania odsetek stanowi 31 dzień od dnia zgłoszenia szkody stronie pozwanej.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska podała, że łącznie wypłaciła powodowi kwotę 42 500 zł tytułem zadośćuczynienia biorąc pod uwagę jego 15% przyczynienia. Ustalając wysokość zadośćuczynienia strona pozwana uwzględniła wszystkie okoliczności wpływające na rozmiar doznanej przez powoda krzywdy. Strona pozwana zakwestionowała podstawy do ustalenia odpowiedzialności za skutki wypadku na przyszłość, twierdząc że leczenie powoda zakończyło się ponad dwa lata temu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) r. w N. powód M. K. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym spowodowanym przez A. T.. Sprawca wypadku, prowadząc pojazd O. (...) nr rej. (...), nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków drogowych i niedostatecznie obserwując drogę przed sobą nie zachował szczególnej ostrożności, wskutek czego podczas manewru wyprzedzania potrącił powoda i jego brata A. K.. Powód w trakcie zdarzenia poruszał się pieszo (prowadził rower) w sposób nieprawidłowy prawą stroną jezdni. Stronę pozwaną ze sprawcą zdarzenia łączyła obowiązkowa umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Bezsporne.

Sprawca wypadku został skazany wyrokiem z dnia 2 marca 2009 r. przez Sąd Rejonowy w Kłodzku w sprawie o sygn. akt II K 509/08.

Dowód: kserokopia wyroku – k. 93-94.

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony karetką Pogotowia (...) do szpitala w P. na Oddział (...) (...). Po wykonaniu niezbędnych badań rozpoznano u niego mnogie złamania podudzia, urazową amputację na poziomie łokcia. Następnie doprecyzowano rozpoznanie: wieloodłamowe i wielopoziomowe złamanie podudzia lewego, całkowite zwichnięcie stawu łokciowego lewego ze złamaniem wyrostka łokciowego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo-mięśniowo-torebkowego i zerwaniem nerwu łokciowego. W trybie pilnym w tym samym dniu wykonano zabieg operacyjny – rekonstrukcja stawu łokciowego zespolenie poprzęgiem Webera. Kończynę dolną początkowo unieruchomiono wyciągiem szkieletowym. W dniu 8.09.2008 r. wykonano kolejny etap leczenia operacyjnego – zamkniętą repozycję złamania podudzia, zespolenie gwoździem śródszpikowym. Z powodu rozległego ubytku skórnej okolicy stawu łokciowego i przedramienia lewego wykonano przeszczep skóry z uda w miejsce ubytku. Powód w szpitalu przebywał około jednego miesiąca, następnie przekazany został do Domu Pomocy Społecznej w S., gdzie pozostał dziesięć miesięcy i miał zapewnioną opiekę pielęgniarstwo-lekarską. Podczas pobytu w (...) powód został przewieziony do szpitala w P. na Oddział (...), gdzie przebywał trzy tygodnie. Był wielokrotnie konsultowany ortopedycznie w szpitalu w P..

Dowód: dokumentacja medyczna – k. 97-133, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 58-61.

Pomimo stosowanego leczenia operacyjnego i długotrwałego leczenia usprawniającego do chwili obecnej utrzymują się u powoda dolegliwości bólowe zarówno okolicy stawu łokciowego lewego, jak i podudzia lewego. Utrzymuje się przykurcz zgięciowy stawu łokciowego lewego ze znacznym ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, zaburzeniem czucia szczególnie w zakresie unerwienia przez nerw łokciowy oraz przykurcz zgięciowy palców tej ręki. Zmiany te powodują praktycznie bezużyteczność ręki lewej w zakresie wykonywania jakichkolwiek czynności precyzyjnych. U powoda występują nadto rozległe, ściągające blizny po przeszczepie skóry. Rokowania na przyszłość u powoda są niepewne, wskazane jest kontynuowanie leczenia usprawniającego gwarantowanego przez NFZ, które jednak ma na celu jedynie utrzymanie osiągniętych rezultatów, a nie poprawę stanu miejscowego, która z powodu rozległości obrażeń jest raczej niemożliwa. Powód z powodu przebytego urazu zaadoptował się do istniejącego kalectwa, dlatego nie wymaga opieki osób trzecich.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 58-61.

Powód w wyniku wypadku doznał urazu kończyny dolnej bez ubytków neurologicznych i urazu kończyny górnej: całkowitego zwichnięcia stawu łokciowego lewego, ze złamaniem wyrostka kolczystego i zerwaniem nerwu łokciowego. Powód nie porusza ręką, nie ma możliwości chwytania, podnoszenia przedmiotów, z trudem wykonuje czynności podstawowe: rozbieranie się, ubieranie, posługując się głównie prawą ręką. Mimo przeprowadzonych operacji i zabiegów rehabilitacyjnych, które powinny być kontynuowane dla podtrzymania kondycji, nie ma rokowań na poprawę stanu neurologicznego kończyny.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii – k. 138-140.

Rozpoznanie u powoda w wyniku wypadku jest następujące: stan po wieloodłamowym i wielomiejscowym złamaniu podudzia lewego z następowym leczeniem operacyjnym, stan po wieloodłamowym otwartym złamaniu stawu łokciowego lewego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo-mięśniowo-torebkowego, pourazowe porażenie nerwu łokciowego. Łączny procentowy trwały uszczerbek na zdrowiu z punktu widzenia lekarza z zakresu ortopedii i traumatologii wynosi u powoda 25%. Uszkodzenie nerwu łokciowego w wyniku urazu doznanego w wypadku w dniu (...) r. spowodowało u powoda 10% ubytku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 58-61, opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii – k. 138-140.

Powód M. K. w dniu wypadku miał (...) lat. Przed wypadkiem pracował na kopalni, jednak w chwili wypadku nie był czynny zawodowo, pozostawał bezrobotny. Po wypadku leczył się u ortopedy. Po wyjściu ze szpitala był osobą leżącą i wymagał opieki. Po powrocie do domu w codziennych czynnościach pomagał mu brat. Do 2010-2011 r. powód poruszał się przy pomocy chodzika. Obecnie czasami wspomaga się chodzikiem, np. przy wyjściu na zakupy. Aktualnie powód ma obecnie (...) lat, jest na emeryturze od marca 2015 r.

Dowód: przesłuchanie powoda – e-protokół z rozprawy z dnia 18.02.2016 r. – koperta k. 91.

W dniu 9 kwietnia 2015 r. powód odbył badania na sesji klinicznej diagnostyki psychologicznej w (...) u psycholog D. T.-K. w J..

Dowód: dokument zatytułowany „opinia psychologiczna” – k. 8.

Powód w dniu 6 października 2008 r. zgłosił szkodę stronie pozwanej. Decyzją z dnia 6.02.2009 r. strona pozwana przyznała i wypłaciła powodowi kwotę 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia przyjmując 15% przyczynienia się powoda do szkody. Następnie decyzją z dnia 19.03.2009 r. pozwana przyznała i wypłaciła powodowi dalszą kwotę 14 000 zł tytułem zadośćuczynienia, a decyzją z dnia 8.06.2009 r. kwotę 8 500 zł zadośćuczynienia, w obu przypadkach przyjmując 15% przyczynienia się powoda.

Dowód: w/w decyzje w aktach szkody.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, dowodów z zeznań powoda, które były wiarygodne i znajdowały oparcie we wskazanych dokumentach. Za przydatne do poczynienia istotnych ustaleń faktycznych Sąd uznał dowody z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii oraz z zakresu ortopedii i traumatologii. Biegli swoje opinie wydali po przeprowadzeniu badania powoda, którego przebieg szczegółowo opisali, a także w oparciu o wywiad z powodem i dokumentację medyczną znajdującą się w aktach. Wnioski obu opinii są logiczne i nie nasuwały żadnych wątpliwości Sądu. Za dowód na okoliczność stanu zdrowia powoda nie mógł natomiast posłużyć dokument zatytułowany „opinia psychologiczna”, gdyż jest to dokument prywatny i nie może zastępować opinii biegłego sporządzonej na podstawie postanowienia sądu. Dokument ten stanowić mógł jedynie podstawę ustalenia, że powód odbył wizytę w prywatnym gabinecie lekarskim.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Strona pozwana nie kwestionowała podstawy swojej odpowiedzialności odszkodowawczej, wskazała że ze sprawcą wypadku jaki miał miejsce w dniu (...) r. łączyła ją umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód nie kwestionował zaś ustalonego przez stronę pozwaną stopnia przyczynienia się przez niego do powstania szkody – w wysokości 15%. Sporne między stronami były natomiast rozmiar uszczerbku doznanego przez powoda w wyniku wypadku oraz wysokość dochodzonej kwoty zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 392) z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odpowiedzialność posiadacza pojazdu, będącego sprawcą zdarzenia z dnia (...) r., wynika z treści art. 436 § 2 kc, jak wskazano nie była ona przez stronę pozwaną kwestionowana. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zgodnie z przepisem art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Istotne kryteria przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia zostały wypracowane w doktrynie i orzecznictwie. Należą do nich w szczególności: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy, konsekwencje w życiu osobistym i społecznym. Celem zadośćuczynienia jest bowiem przede wszystkim złagodzenie doznanych i odczuwalnych cierpień, winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno te doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Jak słusznie wskazał w swoim orzeczeniu Sąd Apelacyjny w Poznaniu z dnia 8.02.2006 r. (I Aca 1131/05, Lex nr 194522), zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić kwoty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, albowiem powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy i szkody majątkowej.

W wyniku wypadku drogowego powód M. K. doznał opisanych wyżej obrażeń ciała, a więc dobrem prawnym, które zostało naruszone było zdrowie ludzkie pojmowane jako „pewien optymalny z punktu widzenia procesów życiowych stan organizmu danej osoby, zarówno w aspekcie funkcji fizjologicznych, jak i psychicznych” (OTK z 28.05.1997 r., K26/96, OTK 1997/2/19). Nie ulega wątpliwości, iż zdrowie ludzkie jest dobrem niezwykle cennym, o czym świadczy chociażby objęcie tego dobra konstytucyjną ochroną. Jak twierdził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu powołanego orzeczenia „ochrona życia ludzkiego nie może być rozumiana wyłącznie jako minimum funkcji biologicznej niezbędnej do egzystencji, ale jako gwarancja prawidłowego rozwoju, a także uzyskania i zachowania normalnej kondycji psychofizycznej, właściwej dla danego wieku rozwojowego (etapu życia)”.

Skutki obrażeń powoda stanowiły dla niego dolegliwość w różnych aspektach. Urazy jakich doznał były przede wszystkim fizyczną dolegliwością i spowodowały u powoda dolegliwości bólowe. Leczenie i rehabilitacja powoda trwały dość znaczny okres – po wypadku powód przebywał w szpitalu przez okres około miesiąca, następnie przez 10 miesięcy przebywał w Domu Pomocy Społecznej, gdzie nadal przebywał pod opieką pielęgniarstwo-lekarską i w trakcie tych 10 miesięcy odbywał rehabilitację przebywając w tym czasie w szpitalu. Powód był wielokrotnie operowany, w tym pierwszy zabieg w trybie pilnym wykonano już w dniu wypadku. Kolejnym etapem leczenia operacyjnego

w dniu 8.09.2008 r. była zamknięta repozycja złamania podudzia. Powodowi wykonano nadto przeszczep skóry z uda w miejsce ubytku skórniego w okolicy stawu łokciowego i przedramienia lewego. Mimo leczenia operacyjnego i rehabilitacyjnego, nie ma rokowań co do poprawy stanu zdrowia, dalsze leczenie ma znaczenie tylko dla podtrzymania uzyskanych efektów. Uraz lewej ręki spowodował ograniczenia powoda w wykonywaniu podstawowych czynności, jak rozbieranie i ubieranie się, brak możliwości chwytania, podnoszenia przedmiotów. W wyniku wypadku powód doznał łącznie 35% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Po wypadku zmuszony był do korzystania z opieki osób trzecich – najpierw w Domu Pomocy Społecznej, a po powrocie do domu, z pomocy brata. Powód odczuwał zatem znaczny dyskomfort zarówno fizyczny jak i psychiczny.

W ocenie Sądu uwzględnienie wszystkich powyższych okoliczności wskazuje, że stopień doznanej przez powoda krzywdy uzasadnia zasądzenie zadośćuczynienia w żądanej przez niego kwocie 80 000 zł, ponad już wypłaconą przez stronę pozwaną kwotę 42 500 zł. Sąd wziął przy tym pod uwagę okoliczność przyczynienia się powoda do powstania szkody w bezspornej między stronami wysokości – 15%. Podkreślić należy, że przyczynienie się poszkodowanego jest jedynie warunkiem wstępnym miarkowania odszkodowania. Nie można stosować zasady automatycznego zmniejszenia odszkodowania stosownie do stopnia przyczynienia się poszkodowanego, bez należytego rozważenia stopnia ewentualnego zmniejszenia obowiązku odszkodowawczego pozwanego "stosownie do okoliczności" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 1997 r., I CKN 82/96, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2009 r., IV CSK 241/09). Zadośćuczynienie w zasądzonej wysokości zdaniem Sądu jest odpowiednie w rozumieniu art. 445 § 1 kc, mając na uwadze również przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody. Zadośćuczynienie to uwzględnia w całości rozmiary doznanej przez powoda krzywdy, odczuwane przez niego cierpienia psychiczne i fizyczne. Przedstawia także ekonomicznie odczuwalną wartość, przez co stanowi pomoc dla poszkodowanego, a tym samym pozwoli na zrekompensowanie poczucia krzywdy, pozostając jednocześnie w rozsądnych granicach w nawiązaniu do aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. W związku z tym nie doprowadzi do nadmiernego wzbogacenia się uprawnionego.

W kwestii zaś daty zasądzenia odsetek ustawowych wskazać należy na istniejącą w ostatnich latach rozbieżność stanowisk co do początkowego terminu naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zdaniem Sądu o dacie początkowej świadczenia odsetkowego przy zasądzeniu zadośćuczynienia decyduje to, na jaką datę ukształtował się stan faktyczny będący podstawą oceny wysokości przedmiotowego świadczenia. O ile stan taki został ukształtowany w dacie wezwania do zapłaty, a co za tym idzie - wysokość zadośćuczynienia jest oceniana z odwołaniem się do tych okoliczności faktycznych, to termin początkowy naliczania odsetek liczyć należy z uwzględnieniem daty wezwania do zapłaty. O ile jednak podstawą oceny są także okoliczności faktyczne, które miały miejsce pomiędzy datą wezwania do zapłaty a datą wyrokowania, to odsetki należą się do daty ustalenia wysokości zadośćuczynienia przez Sąd. Orzekając o odsetkach ustawowych w niniejszej sprawie Sąd miał na względzie to, że wysokość zadośćuczynienia oceniana jest w oparciu o okoliczności istniejące już w dacie zgłoszenia szkody. W ocenie Sądu pozwana знаła wszystkie okoliczności świadczące o rozmiarze krzywdy powoda, jednak błędnie oceniła rozmiar trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz to jakie zadośćuczynienie będzie w takich okolicznościach odpowiednie. Powód zgłosił stronie pozwanej szkodę w dniu 6.10.2008 r. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust 2). Strona pozwana nie powoływała się na zaistnienie okoliczności, o których mowa w art. 14 ust. 2 wskazanej ustawy, a w odpowiedzi na pozew nie odniosła się do żądania zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 6 listopada 2008 r. Wobec tego należało uwzględnić żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie, na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, począwszy od dnia 6 listopada 2008 r., tj. po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Aktualne brzmienie przepisów art. 481 § 1 i 2 kc zostało określone ustawą z 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy

- Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830), która w swojej zasadniczej części weszła w życie 1 stycznia 2016 r. Zgodnie z art. 56 ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. A contrario oznaczało to, że od dnia wejścia w życie ustawy z 8 października 2015 r. należy stosować przepisy kodeksu cywilnego w zmienionym brzmieniu, m.in. wprowadzającym do kodeksu dwojaki rodzaj odsetek ustawowych, różniących się wysokością, tzn. tzw. odsetki kapitałowe, o których mowa w art. 359 § 2 Kc i odsetki za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 kc. W związku z tym, aby uniknąć wątpliwości o jaki rodzaj odsetek ustawowych chodzi od dnia 1 stycznia 2016 r., konieczne stało się zatem wyraźne zastrzeżenie w wyroku, że za okres od 1 stycznia 2016 r. powodowi przysługują odsetki ustawowe w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Oddaleniu podlegało żądanie powoda ustalenia odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia (...) r. Zgodnie z przepisem art. 189 kpc „powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.” Powód w niniejszej sprawie nie miał zaś interesu prawnego w żądanym ustaleniu. Leczenie skutków wypadku zostało zakończone, a wskazane zaś jest obecnie jedynie leczenie usprawniające, mające na celu utrzymanie osiągniętych rezultatów. Nie ma podstaw do przewidywania wystąpienia w przyszłości ujemnych następstw przebytego urazu, a powód zaadoptował się już do istniejącego kalectwa. W ocenie Sądu, żądanie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość byłoby uzasadnione jedynie w razie wykazania, że istnieje konkretna, rzeczywista obawa rozszerzenia się w przyszłości skutków doznanej szkody, a obawa ta znajduje uzasadnienie w obecnym stanie zdrowia poszkodowanego. Natomiast żądania takiego nie mogą uzasadniać jedynie teoretyczne twierdzenia, że w przyszłości mogą ujawnić się bliżej nieokreślone dalsze następstwa wypadku.

Sąd uchylił postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu chirurgii plastycznej oraz nie uwzględnił wniosku o powołanie biegłego psychologa, uznając że dopuszczenie tych dowodów było w sprawie zbędne. Powołani w sprawie biegli z zakresu neurologii oraz z zakresu ortopedii i traumatologii wyrazili opinię, że powód doznał łącznie 35% trwałego uszczerbku na zdrowiu. W ocenie Sądu fakt doznania uszczerbku w takiej wysokości jest wystarczający, aby uwzględnić roszczenie powoda w całości. Nie było zatem konieczności prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, jako że powód wykazał zasadność żądanego roszczenia biorąc pod uwagę udowodniony uszczerbek na zdrowiu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc, stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Strona pozwana, jako przegrywająca sprawę w całości (powód uległ jedynie w nieznacznej części, tj. co do żądania ustalenia odpowiedzialności na przyszłość), powinna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Sąd zasądził zatem od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Rodzaj sprawy, niewielki stopień jej skomplikowania oraz nakład pracy pełnomocnika powoda nie uzasadniały uwzględnienia żądania zasądzenia wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości czterokrotności stawki minimalnej.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025) Sąd nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 4000 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 1 531,97 zł, która została tymczasowo wypłacona ze Skarbu Państwa na koszty wynagrodzenia biegłych sądowych.